

טז ניסן תשפו אחר מוסף

בקריאה הראשונה של ימי חול המועד, משכו וקחו לכם, לפני שאומרים אלה מועדי ה', בתחלה מדברים על קרבן שמביאים לה' צריך שיהיה תחילה שבעת ימים עם אמו, וביום השמיני מוכן לקרבן. וכן קוראין ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל. הפרשה הזאת שמדבר מפסח וספירה, מסיים במצות פאה, ובקוצרכם את קציר ארצכם, לא תכלה פאת שדך בקוצרך, בפסח הוא היוט היחיד שקוראים כל הפרשיות שבתורה שמדובר על פסח, מגודל הקדושה של פסח שהוא תחילת הכל, ממשיכים בכל יום מחדש, התורה מדברת עוד פעם ועוד פעם על הפסח, לזכור שהקב"ה ברוב חסד וחמלה, באתערותא דלעילא, בחר בנו, בני בכורי, בלי שום סיבה, בלעדיך לא היה התגלות המלך בעולם, לא היה בני ישראל בעולם. לפני כן לא היו יכולין להתברר, היה צריך הרבה דורות, מדור הפלגה וכו' עד שנתבררו הנשמות שלנו.

כך הוא סדר התיקון של האדם. אבל החסד של הקב"ה נמצא תמיד, החסד שלו לגלות אלקותו ולגלות מלכותו, לזכות לקרבה כזה, עשירות כזה, בעוה"ז ולנצח נצחים.

הקריאה הראשונה בחול המועד מדבר מקרבן, בהמה, מה אכפת לבהמה שבעת ימים, בהמה לא יודע אם יום ראשון אם יום שני, כמו אדם מבולבל לא יודע היכן הוא אוחז בעולם, בקרבן יש הרבה הלכות של זמן, לא לחשוב חוץ לזמנו, ולא להותיר נותר.

כי התורה מודיעה לך מה זה נקרא 'יום', יום של בן אדם, עובד קצת ונח קצת וכך עוברים החיים, אבל כשהקב"ה אומר 'שלח את

בני ויעבדני', 'הללויה הללו עבדי השם', אנחנו הפועלים של ה',
א"כ יש עבודה בכל יום, לא רק ש'צריך' כל יום לעבוד עבודה בכל
יום, בבחינת בן, אלא שיהודי, כל מה שהוא עושה, הוא עובד לפני
ה', יהיה מה שיהיה.

ונקדשתי בתוך בני ישראל, מי שהולך עם מסירות נפש, עובד לפני
ה', שומר שבת, מסירות נפש שמע ישראל מוסר נפשו על אחדות
ה', ונקדשתי, מסירות נפש להתקרב לרבינו, לשמור על נקודת
האמת בעבודת ה', עי"ז אתה של הקב"ה. אנחנו שלוחים של
הקב"ה תמיד בכל מצב שהוא, יהיה מה שיהיה, אפילו בתכלית
הקטנות, בתכלית הנפילה והירידה, אין לך רשות לחשוב על זה,

משל לפועל אצל בעל הבית, אתה עובד בשבילי, תעשה את
העבודה שלך, לא שואלים אותך אם נפלת, ונקדשתי בתוך בני
ישראל, הוא נקודת הארת הרצון, אני רוצה לעבוד את ה', רוצה
את האמת במסירות נפש

הפרשה מסיים במצות פאה, לא תכלה פאת שדך בקוצרך, ולקט
קצירך לא תלקט, לעני ולגר תעזוב אותם, מה ענין זה לכאן?

זהו כל הנקודה, כשאדם יודע שהוא צריך לעבוד כל יום, יאמר
שאני לא שוה כלום, אומר לו ה', פעמים שאתה עני ואביון, תעשה
קצת לקט, לקיטה קטנה לכבוד ה' בתוך שאול תחתית, התחזקות
לתקן איזה מדה, קצת מסירות נפש, קצת אני משאיר, קצת אני
מוותר על הכעס, לא יכול להתאפק בשלימות אבל קצת 'לקט'.

רבי נתן אומר שרבינו קרא לספרו 'ליקוטי מוהרן', כי הוא ליקוט של
אור מופלא מאד. רבינו מלמד אותנו שכולנו מלקטים תמיד,

כשאדם מלקט, הוא שומר על היום שלו, אין יום בלי טוב, מי שלא מלקט, רוצה הכל, אין לו כלום, כי הרבה דברים לא יכול, אבל כשיש 'ליקוטים', בכל עת ובכל ענין הוא מלקט טוב.

זהו עיקר מצות ספירת העומר, ובכלל אלה מועדי ה' מקראי קודש, יש מושג של יום, יש ששה ימים וכל יום שביעי הוא היום הכי גדול בעולם, טועמיה חיים זכו, נדע מה זה שבת, יו"ט מביא אותנו לשבת. היה יו"ט עכשיו בא שבת, ע"י יום טוב זוכין למחיית עמלק ויודעים שיש קדושה בעולם, עכשיו נכנסים למתיקות של שבת, שיר השירים אשר לשלמה. כך הוא אדם מסובב בימי טוב, יו"ט, חוה"מ, שבת, חוה"מ ויו"ט, אנו מסובבים עם ימי טוב.

הכל תלוי בספירת העומר, סופרים ימים, מה הדבר הזה, סופרים יום ועוד יום.

בספירת העומר, מתקשרים לעומר שעורים שמקריבים היום, זהו חידוש עצום מאד, ט"ז ניסן מקריבין עומר. אחד מביא פר גדול, אחד מביא מנחה עומר שעורים, עשירית האיפה, אצל הכהן הכל שוה.

הקב"ה רוצה מאדם תיקון הצמצום, שיצמצם עצמו, יהיה מה שיהיה, יעשה מה שיכול היום יהיה יום, אפילו כשהוא נדמה כבהמה, גם סופרים לו יום, כל יהודי, הנקודה שאתה תופס פרוטה צדקה, חוטף ביס אחד בקדושת אכילה, זהו ספירת העומר. ה' נתן לנו דבר כזה, יש יבול הארץ, גשמיית צומח מן הארץ וצריך לאכול מזה, זהו חיי האדם, חיטים שעורים, ומשם נלקח כל הבהמיות והגשמיית בא מהארץ, שית אלפי שנין, צריך הפירות

האלה להתבשל ולהתגלות, הלבנה מביא את החלק הטוב, ונמשך השפעות מהארץ, ואדם לכאן' מתגשם.

אומר הקב"ה לא לא, יהודי לא מתגשם, יצאו צבאות ה' ממצרים, ט"ז ניסן מניף עומר שעורים, מביאים אותם למקום קודש, למעלה מהזמן והמקום. תנופה. כי אדם ירד לעוה"ז כדי להיות עבדי ה', מלאך ושרף לא יכולין בן, רק יהודי, יכול לחיות חיים אחרים לגמרי. כל אחד מוכרח לתיקון הזה.

חיטה מדי גבוה בשבילנו, מאכל אדם, יש שאדם אוכל מאכל אדם, אם מגושם הוא כמאכל בהמה, אל תאמר שאתה לא אדם, עומר שעורים לוקח אפילו מאכל בהמה, להוליד כל המוחין, לגלות את הדעת, בני בכורי ישראל, כל אלו המוחין נמשכין עכשיו ופועלין היום עיקר ההתגלות עומר שעורים, סופרים לעומר, שגם בעוה"ז ממש יכול אדם להעלות מאכל ולחתוך אותו מכח המכריח שמושך אותו למטה, כיון שיצאת ממצרים, כל הבריאה יצאה ממצרים, כי מנפין בי"ג נפה, מדות הרחמים, וקלי, ונעשה תיקון כזה של עומר שעורים, עשירית האיפה סולת למנחה בלולה בשמן, זה כתוב לגבי קרבן התמיד.

רבינו מפרש בסי' מ"ט, עשירית, היינו התחלה חדשה, נקודה אחת של טוב, של מעשה, ובמחשבה ובלב, ונקדשתי הוא מחשבה של מסירות נפש שיוצא לגמרי מעצמו. קצת מחשבה טובה, ונעשה עשירית האיפה, איה פה, פה בחי' מלכות, עולה לבחי' איה, ע"י שמעלה נקודות טובות, ביתא תתאה וביתא עלאה, כל מעשה דאוריתא או דרבנן שעושה לשם שמים, זה בחי'

מלכות, פה, איה, קצת לקט דקדושה, כשמתבונן ביחד ביתא
תתאה עם ביתא עלאה קדישא, שזה מתחיל להתגלות בפסח,

לכן צוה ה' לקחת שורש כל הצמצומים, שעורה בגימ' כל
הגבורות, קשה מאד לעשות מזה עיסה ומצה, רק קטן במחבת,
זה בריא, אפילו שעורים מתרומם, אל תסתכל על אתמול רק
תלקט ליקוטים דקדושה.

קומץ מנחה, קומץ דווקא, ד' אצבעות שם הויה, לא יותר, אל
תאמר שצריך יותר מזה, קומץ זה עבודה קשה שבמקדש, זה
בעצם ג' אצבעות הרביעי הוא העבודה הקשה.

זהו הצמצום דקדושה, עיקר עבודת האדם בזמן ובמקום, בזמן
כשהוא עייף בתפילה, אין עצה, והמקום קשה לו, הגוף, מסובב
עם אנשים, ומניעות קשות, עוה"ז הוא עולם של מניעות, עומר
שעורים פ"ר וש"ך דינים, הוא מציאות מקום וזמן.

אבל יצאנו ממצרים והעבודה שלנו להעלות את העולם ממצרים,
יש שקשה מאד ולא יכול לעשות כלום, אבל יהודי יכול להתרומם
מהמקום והזמן, זה עבודת טז ניסן, כל הלילה עסקו בקצירת
העומר בעסק גדול, להראות שזה ממחרת השבת, פסח הוא
שבת, כח הצדיקים שמאירים לתוך ימות החול, כי יו"ט מביא את
האדם למעלה מהמקום והזמן.

כהבעטלער ההויקער שיכול להרים כל אחד למעלה, מוציא את
האדם מהמקום לא טוב, זמן לא טוב, עצבות וקשיים, ועבודה
קשה, מעלים אותו, תנופה בכל ו' קצוות, מנערים את האדם

תצא מלחשוב על עצמך, תחשוב על חסד ה', גבורה, תפארת נצח
הוד יסוד, תתנער ממה שעובר עליך.

עומר התנופה, מרימים אותו למעלה ממקום וזמן, כל האהבות
שיש בעולם, רק להוודת לה' על החסד, ותצא מהמחשבות על
עצמך.

היום נתלה המן, טז ניסן, ניסים ונפלאות שה' עושה לעובדא
למעשה.

מהיכן נלקח הכח לתקן מקום וזמן, זהו הארת יו"ט בדרך איה
ומלא,

תנופת העומר היינו שעולים לאהבת ה' ויוצאים מעצמי. זהו עיקר
עבודת הספירה. שאדם עומד לפני ה' עם בושה, זהו ענין הבלעת
הדמים, כי ה' כבר הוציאנו ממצרים, עכשיו צריך להבליע, שיהיה
לי דעת, שכל לחיות עם שמחה ואהבת ה', ולא מפחד מכל מה
שעובר, אין טבע, רק יודע שה' מתפאר איתי, אפילו איתי, כן גם
איתי, יהיה מה שיהיה, תתחיל התחלה חדשה.

וכלול בזה דרי מעלה ודרי מטה, יש מוח גדול שמאיר, ויש דרי
מטה.

זהו כונת הספירה, ספירת העומר שבעה שבועות, להתחיל לצאת
מעצמי, מאהבות ויראות שלי, שזה כלליות האדם אהבה יראה
והתפעלות, זה מציאות שתופס את הראש של האדם, זה נקרא
מדמה. כמ"ש מהרנ"ת הל' ברכת הפירות שזה עיקר בירור
המדמה. להפריד את המדמה מהמחשבה שלי, להבין מה נכון
ומה דמיונות. נכון זה התחזקות או לעלות ליראה ואהבה, כל יום

בספירה יש כונת אחרת בתפילה, היום זה חסד, כל מה שאנשים מדברים יכולין לשמוע הספירה של היום, כ"ש התפילה.

הדרך שאדם מצליח הוא מוחין דגדלות, כלומר שיאן לו ספיקות, יש לו דרך ברורה בעבודה, יכול להכנס לגשמיות ולהתקרב לה' מתוך זה. כמ"ש בלקו"מ סי' א' שצריך להסתכל בפנימיות ושכל של כל דבר, בלי זה, הוא עשו. רח"ל.

ואם אין אור השכל, חן, מקיפין.

הלקט, שצריך ללקט פנימיות. פעמים שעולה לשכל גדלות שני, הכל ברור ומיושב. ויש גדלות ראשון גם שאין בהירות גדולה, אבל יודע שאני הולך להצליח. קטנות היינו שכבר מסופק אם יצליח. קשה לדבר מלה אחת, קטנות נוראה. העבודה של קטנות שאני מלקט נקודה טובה, וגדלות ראשון שכבר יודע שכבר ניצח, אני מלא חן ורצון, יש לי בן חשק לה', תענוג לה', נצח הוד יסוד. מוחין דגדלות דקדשוה, ואם זה נופל לקטנות העיקר לא להמחק בבחי' אילים עיבור לגמרי. אלא תתחזק.

ואחר גדלות ראשון, שוב ירידה ומלחמות. הבעל דבר אומר, אהה, נכנסת לגדלות? אני יראה לך. ח"ו, ואז צריך קטנות שני, בטחון, שזה תיקון ל"ג בעומר, בטחו בה' עדי עד, רק לבטוח בהשי"ת, בוודאי אזכה להזהר ולהצליח. ואז בא גדלות שני, בהירות נוראה. ואז יודע אדם מהשגחה ואין שום טבע כלל, רק השגחה, ה' משגיח עלי, ונהנה ממני, ויודע שיש תפילה, אני לא צימוק, אני נשמה גדולה מאד, ה' צריך אותי, יש לי כוחות נפלאים.

זהו סדר המוחין שעולים ויורדים אצל האדם.

ואלו המוחין מאירים אצלינו בבחי' איה ומלא, בקטנות, שכל אדם צריך להתחזק בקצת שהוא יכול, להתרומם מהשעורים שהוא נפל לשם. בכל מקום נפל קצת מרור, טיפת מרירות בלי טעם, וצריך לצאת מזה.

האיפה, פה עם איה, מלא ואיה. איך עושים את זה, אומר רבינו שצריך רמזים שבים החכמה, ז' תניינא, ים החכמה נמצא בכל ענין, בחכמה בינה דעת תפארת, ואלו הם שמתקנים בימי הספירה, מדות נקראים מוחין, חכמה בינה דעת וחג"ת מקבלי סמוחין. מוחין נקרא ים החכמה. ויש רמזים שבים החכמה שהקב"ה מרמז לך, תסתכל שיש שמים, יש ארץ, יש אילן, רמזים בתפילה ועבודת ה', בכל יום הקב"ה מאיר בך דבר שאתה מברר. כל מה שאדם עושה, זה הבירורים שלו.

כמ"ש בסי' ל"ג, מדת ימי זה התורה, התורה היא המדות, וצריך לחפש שלום בין מדותיו של אדם, הגוף והנשמה ביחד ידעו שה' לבדו נמצא, לית אתר פנוי מניה. וכן צריך שלום בין אנשים, ואין נעשה שלום ע"י התורה התורה היא מדות טובות. ולזה צריך כפיית היצר, שזה בושה,

וזהו עיקר עבודת ימי הספירה, כונת הברכה, עומד לפני ה', הנה ה' נותן לי מח גדול מאד, בפסח נתן לי טנק ענק שלא יודע איך אוכלי זאת זה, בספירה נותן לי כוס קטנה לחיים, כל אור בעוה"ז מסובב עם דמים, רוצה להתפלל ולא יכול, רוצה לאכול מזה ולא יכול, לא יכול לעושת כלום בעוה"ז, הכל דמים ובזיונות. אנשים זה בזיונות. ולכן צריך להתבטל, כשאני גדול יש לי כל הצרות

שבעולם, ישמע וישתוק, יבטל עצמו, מבזה עצמו על נפילת מדת האהבה, למה יש לי פחדים, איפה יראת שמים, לא מרגיש התפארות.

זהו 'ימים', שבעת ימים יהיה עם אמו, וכך ילמד איך ללקט פאה, ללקט נקודות טובות, ההתחלה הוא בושה, בושה הוא כפיית היצר הרע, תעשה כמה שאתה יכול, מתי מתחילים? עכשיו.

זהו ענין שהמדות נכנסים ונעשה 'עומר', בגימ' י"פ א"ל, שנעשה פנימיות, יש לך כלי שעשית משהו לפני ה', משהו אני כן.

המח של אדם יש שם דמיונות ממה שהיה בעבר, כשנכנס טיפה של פסח נעשה אור, יוצא מהדמיונות. זהו ספירת העומר, להכניס טיפה בתוך המדה. כמ"ש בסי' ל"ג ע"י קצת כפיית היצר, נתגלה כח התורה, האותיות שהיו חבויים מתחילין לבלוט ולהאיר, ובגדלות המוחין מאיר מוראדיג, ורואה ניסים.

גם כשלא יודע, כבר יודע שאין טבע.

זהו תיקון השכל והדעת. הל' פקדון הלכה ד', וברכת הפירות, רבי נתן מדבר כ"כ הרבה מתיקון השכל והחכמה, תיקון הכללי הוא הרמת המוחין לה', זהו עיקר עבודת הספירה, לצאת מהבהמיות ולהיות בקי ברצוא ובשוב

כשנכנס לבחי' שעורים, נחש עקלתון, צריך להרים אותו לנחש בריח, וכל זה ע"י רמזים שבים החכמה, בכל מוחין ומדות, שמח שיש לי אמונה, יש בקי ברצוא שמבין וחושב בזה, ומסתכל בפנימיות השכל, מה זה אכילה וכו', ורמזים שבמדות שמדברים

אל הלב, תקשר את זה לתורה ולזה"ק, אלו המדות ממש. וכמ"ש
בסי' מט שזה עיקר האדם, לקדש המדות שבלב.

זהו ספירת העומר, להמשיך בכל יום מחדש אור חדש, הבנה
חדשה, שאתה צריך, בהירות באופן כזה או באופן כזה, גדלות
וקטנות. וכך אתה מלקט רמזים, שע"ז נעשה אצל האדם המתקת
הדין, מהו עיקר הדין שאין הארת הרצון בלב, צריך לעורר רצון,
נפלתי אבל אני רוצה. וכך נמשך מלמעלה מח של פסח, בברכה
גדולה.

אל ישוב דך נכלם, אומר רבי נתן בברכת השחר ה"ה ד"ך כ"ד
אותיות שמע וברוך שם, כ"ד וכ"ה אותיות, מוחין עלאין קדישין
נמשכין בתוך כ"ד, להמשיך הארת הרצון למטה, ואזי מתבטלין
העוונות. ונמתקין כל הדינים.

ספירת העומר הוא פדיון והמתקת הדינים, ולא רק זה, אלא עוקר
את הרשעים, שלא יוכלו למנוע עוד, המן נתלה.

כ"ד וכ"ה אותיות דשמע וברוך שם, מ"ט אותיות, הם הבירורים
שאם צריך לברר, ונעשה הארת הרצון, ונקדשתי, במקום שלי,
לקט ופאה, בכל יום יש לי מה לתפוס טוב, חומש משניות שו"ע
לקו"ה, זוה"ק, לומר ולומר, לא לחשוב כן טוב או לא, אל תסתכל
על אף אחד, תתפוס עוד טוב

וכך נעשה אצל האדם אכילה דקדושה, מאכל אדם, שיוכל לעשות
דבר עם הארת מוחין דגדלות. ספירת העומר, עיקר החידוש שצריך
ב' ימים למוחין גדלות דאבא, בפסח לא נכנס בשלימות, עתיק, לא
מדברים מזה בפסח, בימי שישי ושביעי של כל שבוע, נכנס

בשלימות, כי יש כלי לאור החכמה עליונה. ל"ב נתיבות חכמה מתגלים בספירת העומר שמאיר אור הכתר, האתר הרצון, אני כן אוחז משכל, כן אוחז מחסד גבורה תפארת, חי עם כל נקודה, עיקר הנסיון הוא קידוש ה', מסי"נ על האמת שכתוב בדברי רבינו שהעקיר הוא הסתכלות בשכל של כל דבר. וכן מלקט בכל יום, טוב. נ' ימי ספירה, חן יהודי, תלקט איזה דבר טוב בכל יום. וכך כשמלקט הארת הרצון מלמטה, אפילו כשאין שום רצון לספור ספירה, מתחזק כאילו יש לו רצון, ואז נפתח הארת הרצון מלמעלה.

עומר, זה קשה מאד, איה פה. אבל כשמתחזק ללקט טוב, הוא רואה שיש מדות יש ימים, תקופת הימים זה כח לברר בכל יום, ואז נעשה מדות טובות. רואה כמה יפה זה מדה, איה ומלא, חסד גבורה תפארת, להאמין שיש מדות ואמונה, זה הלב שלך.

תמימות תהיינה, לקשר את עצמך מתכלית הריחוק, ממקום החסרון שאין שם דעת, להתקשר לדרגא עליונה, לתקופת הימים, תמימות, זה נהיה דבר שלם, אחד. כי המשיך הארת הרצון. כן ביאר מהרנ"ת בהל' ברכת הפירות ד'. ואז זוכין לשפע הכתר.

ספירת העומר לעמוד בבושה, לעסוק בכפיית היצר, עוד קצת ועוד קצת, ולמצוא רמזים נפלאים בכל יום, ובאור השכל המובא בסי' נ"ד, רמזים בכל דבר. וכך זוכה לכפות עוד את היצר ומתגלה עוד ימי טוב, ומתגלה האהבה שיש לה', אהבה שבדעת מאיר, וזה מבטל לגמרי, זהו כח הנפת עומר שעורים, ואנו מקשרים את היום אל השעורים, היינו לשמור כל יום, גם ביום שהוא קם מאוחר,

לקשר הימים לבחי' עומר שעורים, מאכל בהמה. זהו הכל של
פסח שמרומם את האדם.

היום תלו את המן, כל הניסים שהיו, נותנים לנו כח לספור ימים,
לתפוס שכל יום יהיה מבורך.

אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם, יש לנו ו' ימי חול ושבת קודש,
וצריך לקשר כל ששת ימי המעשה שזה פעולת בירורים שאנו
עושים, לכן אומרים הללו עבדי ה', לא בני ה', אלא עבד, שלא יודע
מה שהוא עושה, קשה לו מאד, אבל תהלל. עם נדיבי עמו שאתה
מקושר עם הצדיקים, מושיבי עקרת הבית, ומסיים אם הבנים
שמחה הללויה, גם דברים נמוכים בחי' עקרת הבית, אם הבנים
שמחה, שמתקשר ביתא תתאה עם ביתא עלאה, נעשה שמחה
גדולה כ"כ.

ה' יזכנו לקיים משך תורא, למשוך את הבהמיות להעלותו, ולזכות
תמימות תהינה, כשאדם מקושר לה', נעשה הכל בשלימות. וטהר
ליבנו לעבדך באמת אמן ואמן.